

Sygn. akt II AKa 227/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Cop

Sędziowie: SSA Grażyna Świdorska - Wandor (spr.)

SSA Dorota Rostankowska

Protokolant: ref. staż. Aleksandra Gajda

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku del. do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Lilianny Stojek

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2013 r.

sprawy

G. G.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt **IV K 250/12**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla pkt II;

II. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w pkt I zaskarżonego wyroku, zalicza skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: XI K 467/07 w wysokości 8 miesięcy i II K 884/07 w wysokości 7 miesięcy, odbyte w całości w trybie art. 82 §1 kk;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia opłaty za II instancję, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. D. - Kancelaria Adwokacka w G. – kwotę 147, 60 (sto czterdzieści siedem 60/100) zł brutto, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu skazanego przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

G. G. wniósł o połączenie wyroków:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 7 maja 2004r. w sprawie sygn. akt XIV K 428/03, gdzie został skazany za:

-.

- popełniony w dniu 17 stycznia 2003 r. czyn z art. 191 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności
- popełniony w dniu 17 stycznia 2003r. czyn z art. 217 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd połączył kary jednostkowe i orzekł karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 4 listopada 2004r. w sprawie sygn. akt II K 194/04, gdzie został skazany za popełniony w dniu 27 czerwca 2004r. czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda.

3. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 10 grudnia 2007r. w sprawie sygn. akt XI K 714/07, gdzie został skazany za popełniony w dniu 14 października 2006r. czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności. Wykonanie kary tytułem próby zawieszono na okres lat 5. Postanowieniem z dnia 23 października 2012r. Sąd Rejonowy Gdańsk Północ zarządził wykonanie kary.

4. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 9 maja 2008r. w sprawie sygn. akt XI K 467/07 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 sierpnia 2008r. w sprawie sygn. akt XIII Ka 496/08, gdzie został skazany za popełniony w dniu 2 marca 2007r. czyn z art. 288 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres zatrzymania od 2 do 3 marca oraz w dniu 13 grudnia 2007 r.

5. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 27 maja 2009r. w sprawie sygn. akt II K 884/07, gdzie został skazany za:

- popełniony w dniu 21 kwietnia 2007r. czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- popełniony w dniu 21 kwietnia 2007r. czyn z art. 226 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd połączył kary jednostkowe i orzekł karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres zatrzymania od 21 do 23 kwietnia 2007r.

6. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 13 września 2011r. w sprawie sygn. akt IV K 239/10, gdzie został skazany za popełniony w dniu 5 sierpnia 2010r. czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. oraz z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od 24 sierpnia 2010r. do 10 stycznia 2012r.

7. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 września 2012r. w sprawie sygn. akt IV K 20/12 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 stycznia 2013r. w sprawie sygn. akt II AKa 466/12 za popełniony w dniu 20/21 sierpnia 2010r. czyn z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 kwietnia 2013r., sygn. akt IV K 250/12 orzeczono:

I.

I. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. o połączeniu jednostkowych kary pozbawienia wolności wymierzonych wobec skazanego G. G. wyrokami Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie sygn. akt XI K 714/07 i Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawach sygn. akt: XI K 467/07 oraz II K 884/07 i orzeczono wobec niego karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okresy zatrzymania:

w sprawie sygn. akt XI K 467/07 od 2 do 3 marca 2007r. oraz w dniu 13 grudnia 2007r.;

w sprawie sygn. akt II K 884/07 od 21 do 23 kwietnia 2007r.;

określenie pozostałych okresów zaliczonych na poczet kary łącznej pozostawiono administracji jednostki penitencjarnej;

III. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego G. G. wyrokami Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawach sygn. akt: IV K 239/10 oraz IV K 20/12 i orzeczono wobec niego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie sygn. akt IV K 239/10 od 24 sierpnia 2010r. do 10 stycznia 2012r., określenie pozostałych okresów zaliczonych na poczet kary łącznej pozostawiono administracji jednostki penitencjarnej;

V. nie podlegające połączeniu rozstrzygnięcia w wyrokach ulegających połączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania;

VI. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. art. 85 k.k. a contrario umorzono postępowanie w kwestii objęcia wyrokiem łącznym wyroków:

-.

- Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 7 maja 2004r. w sprawie sygn. akt XIV K 428/03;
- Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 4 listopada 2004r. w sprawie sygn. akt II K 194/04.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych i kosztów obrony z urzędu.

Powyższy wyrok zaskarżył w części orzeczenia o karze tj. pkt I i III obrońca skazanego G. G..

Obrońca zarzucił Sądowi I instancji, na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k., rażąca niewspółmierność (surowość) wymierzonych skazanemu kar łącznych pozbawienia wolności skutkującą tym, iż nie spełniają one swych funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Podnosząc ten zarzut, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie kar łącznych pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu G. G. i orzeczenie ich na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego była bezzasadna w stopniu oczywistym i, jako taka, nie zasługiwała na uwzględnienie. Natomiast okazała się o tyle skuteczna, że spowodowała poddanie wyroku kontroli odwoławczej, w wyniku której organ ad quem dostrzegł z urzędu naruszenie przez organ a quo przepisów zarówno prawa materialnego (art.82 § 1 k.k.), jak i procesowego (art.577 k.p.k.), które spowodowały konieczność wydania wyroku reformatoryjnego.

Z uwagi na fakt, że obrońca skazanego nie złożył wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego w trybie art. 457 § 2 k.p.k., Sąd Apelacyjny, w oparciu o przepis art.423 § 1a k.p.k. w zw. z art.458 k.p.k., sporządził uzasadnienie wyroku tylko w odniesieniu do uchybień dostrzeżonych z urzędu.

Na wstępie zauważyć należy, że problematyka łączenia kar, zarówno w jednym wyroku obejmującym skazania za różne czyny, jak i w wyroku łącznym, należy przede wszystkim do sfery regulowanej przez normy prawa karnego materialnego. To właśnie one wyznaczają zamknięty krąg warunków, od których spełnienia jest uzależnione uruchomienie mechanizmu łączenia kar i tam należy poszukiwać odpowiedzi na pytanie jakie kary, i w jakim zakresie podlegają połączeniu. Natomiast w odniesieniu do zagadnienia łączenia kar orzeczonych odrębnymi wyrokami pojawia się dodatkowy element w postaci wymogu prawomocności orzeczeń podlegających połączeniu. Jest on zamieszczony w rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego, tworzącym swego rodzaju instrumentarium dla zrealizowania celu wynikającego z norm materialnych.

Należy też stwierdzić, że Sąd Apelacyjny prezentuje od dawna stanowisko, iż priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna orzekana na zasadzie absorpcji kar lub jej kumulacji wyjątkiem. Zasada absorpcji kar powinna być stosowana jedynie tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy. Popelnienie, bowiem wielości przestępstw, czy też znacznej ilości czynów przestępczych samo przez się jest okolicznością obciążającą i stosowanie absorpcji klóciłoby się z zasadami wymiaru kary, gdyż prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno przestępstwo i praktycznie do bezkarności innych jego działań.

Nadto wskazać należy, iż to, jaka kara zostanie przyjęta przy łączeniu orzeczonych kar jednostkowych nie jest determinowane wyłącznie związkiem czasowym poszczególnych przestępstw. Brak, bowiem jest podstaw do przyjęcia, iż następstwem ustaleń, że pomiędzy popelnieniem poszczególnych czynów istnieje bliska więź czasowa, jest zastosowanie zasady absorpcji przy wymierzaniu kary. Wysokość kary łącznej uzależniona jest nie tylko od bliskości podmiotowej i przedmiotowej popelnionych przez skazanego przestępstw, ale także od jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed wkroczeniem na drogę przestępczą i późniejszego jego zachowania się. Związek przedmiotowy, wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za zastosowaniem pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem szkodliwości społecznej i z tej racji, okoliczności ich popelnienia nie powinny pozostawać bez żadnego znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść skazany za przypisane mu przestępstwa. Bliski podmiotowy i przedmiotowy związek pomiędzy przestępstwami, a także nawet podobieństwo tych przestępstw nie jest tak istotną przesłanką wymiaru kary łącznej, aby ograniczała, albo eliminowała jakiegokolwiek dyrektywy, które trzeba uwzględnić przy wymiarze kary (zob. Kodeks Karny. Komentarz pod redakcją prof. Genowefy Rejman, s.1213, Wydawnictwo C.H. Beck).

Oczywistym również pozostaje, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej może być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona, jako kara zasłużona nie była celowa. Nie może jednak być zaostrzony ze względów celowości ponad granice kary zasłużonej. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Wskazane powyżej elementy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, były brane pod uwagę przez Sąd I instancji przy orzekaniu kar łącznych, zostały należycie przez Sąd a quo docenione, co ostatecznie doprowadziło do wniosku, iż orzeczonych wobec G. G. kar łącznych nie można było traktować, jako rażąco surowych. Sąd Okręgowy prawidłowo ukształtował ich wysokość w pkt. I i III zaskarżonego wyroku, kierując się zasadami wynikającymi z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k.

Jakkolwiek Sąd a quo prawidłowo przyjął, orzekając karę łączną w pkt I wyroku, że mógł ją ukształtować w przedziale od 2 lat pozbawienia wolności do 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, a wymierzając skazanemu karę łączną w rozmiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności niewątpliwie miał na uwadze związek przedmiotowy, jak i podmiotowy zachodzący pomiędzy czynami, wielości przestępczych zachowań (różnorodność, rozpiętość czasowa), a także opinię z zakładu karnego, które to okoliczności w przedmiotowej sprawie winny decydować o rozmiarach odpowiedzialności skazanego. Prawidłowo także, na podstawie art. 577 k.p.k., na poczet tak wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy zatrzymania.

To jednak nie dostrzegł, że przepis art. 577 k.p.k. nakazuje jedynie „wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej”, nie stwarza natomiast podstawy prawnej do tego zaliczenia ani nie określa jego przesłanek. Źródłem tych ostatnich pozostają wyłącznie przepisy prawa materialnego i to one oraz oparte na nich rozstrzygnięcia sądów decydują o tym, jakie okresy odbywania kary zostaną zaliczone na poczet wymierzonej kary łącznej. W odniesieniu do kary łącznej orzekanej w jednym wyroku skazującym za dwa lub więcej przestępstw takim okresem podlegającym zaliczeniu jest okres rzeczywistego pozbawienia wolności. W przypadku wyroku łącznego okresami zaliczanymi są

okresy kar odbytych w ramach poszczególnych wyroków jednostkowych podlegających połączeniu. W przypadku wyroku łącznego okresami zaliczanymi są okresy kar odbytych w ramach poszczególnych wyroków jednostkowych podlegających połączeniu.

Szczególną cechą tych orzeczeń, które mają ulec połączeniu, wymaganą przez ustawę, jest ich prawomocność. Jedną z konsekwencji tego wymagania jest przyjęcie założenia, że poszczególne skazania obejmowane wyrokiem łącznym mogą być rozłożone w czasie, a procedura ich wykonywania może być zaawansowana w różnym stopniu, do czego m.in. właśnie wprost nawiązuje treść art. 577 k.p.k., a przede wszystkim art. 92 k.k. Ten ostatni przepis zawiera również dyrektywę o istotnym znaczeniu dla rozważanej kwestii. Z jednej strony nie pozostawia wątpliwości co do tego, że przedmiotem wyroku łącznego są także te orzeczenia spełniające warunki z art. 85 k.k., w których już nastąpiło nawet całkowite wykonanie kar wymierzonych, a z drugiej nie wprowadza żadnego rozróżnienia lub ograniczenia co do sposobów tego wykonania. W tym zakresie obowiązują ogólne reguły obliczania i odbywania kary, także i ta, którą wyraża przepis art. 82 § 1 k.k. Stworzenie takiego układu, w którym z jednej strony istnieje obowiązek łączenia kar już wykonanych, a z drugiej nie ma trybu umożliwiającego modyfikowanie ex post sposobu w jaki to wykonanie nastąpiło, oznacza, że ustawodawca w pełni świadomie założył brak możliwości pogorszenia w wyroku łącznym sytuacji skazanego w porównaniu z tą, jaka istniała przy odrębnym wykonywaniu poszczególnych wyroków, a nawet wyraźnie zadeklarował możliwość jej poprawienia. Taka dyrektywa wypływa wprost z zasad łączenia kar określonych w art. 86 k.k., przewidujących jako górną granicę kary łącznej nie tylko sumę kar tego samego rodzaju, ale również nieprzekraczalne limity kar pozbawienia wolności i grzywny.

Nie ulega wątpliwości, że unormowanie zawarte w przepisie art. 82 § 1 k.k. kształtuje szczególną instytucję uznania kary pozbawienia wolności za odbytą w inny sposób niż poprzez jej rzeczywiste wykonanie w zakładzie karnym. Określa też punkt czasowy, od którego poczynając kara ta jest uważana za odbytą. Wprawdzie następuje to dopiero po upływie okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy, ale przyjmuje się, że zakończenie odbywania kary nastąpiło w momencie warunkowego zwolnienia z zakładu karnego. W wyniku działania dyrektywy z art. 82 § 1 k.k., z chwilą pomyślnego upływu obu wyżej wymienionych okresów z mocy samego prawa powstaje nowy stan prawny w postaci uznania kary wymierzonej w tej sprawie za odbytą. Stan ten jest nieodwracalny, i w każdej sprawie, w której okres próby wyznaczonej przy warunkowym przedterminowym zwolnieniu oraz dalszych 6 miesięcy upłynął pomyślnie, wywołuje ten sam skutek, jaki rodzi efektywne odbycie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Żadne dalsze orzeczenia nie mogą zniweczyć uznania za odbytą kary pozbawienia wolności, z której skazany był warunkowo przedterminowo zwolniony. Jest to stan pewnej fikcji, ale dopóki ten stan - wynikający z zastosowania art. 82 § 1 k.k. - istnieje, to nie ma przekonujących argumentów aby twierdzić, że wywołuje on skutki jedynie na gruncie tej sprawy, w której warunkowe przedterminowe zwolnienie było stosowane, natomiast bezpowrotnie „znika”, gdy ten sam wyrok zostaje objęty wyrokiem łącznym. Nie sposób bowiem nie dostrzec, że przyjęte w istniejącym kształcie uregulowanie tak samo prowadzi do rzeczywistego i ostatecznego zrównania skutków zarówno faktycznego odbycia całej kary pozbawienia wolności, jak i pomyślnego upływu okresów zakreślonych w art. 82 § 1 k.k. Jeżeli więc kara wymierzona w konkretnym wyroku została z mocy ustawy uznana za odbytą, to - wobec braku odmiennego uregulowania - zagadnienie odbywania tej kary w danej sprawie jest definitywnie zamknięte i nie ma do niego powrotu (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 20 stycznia 2005 r., sygn. I KZP 30/04; podobne stanowisko zajmują w doktrynie - E. Bieńkowska w: G. Rejman [red.]: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Warszawa 1999, s. 1194-1196; M. Kalitowski w: M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek: Kodeks karny. Komentarz, t. II, Gdańsk 1999, 241; A. Marek: Komentarz do kodeksu karnego. Część ogólna. Warszawa 1999, s. 258). Rzecz bowiem nie w tym, o co skazany może ubiegać się w przyszłości, lecz w tym czy to co z mocy samego prawa już uzyskał, również z mocy prawa powinien mieć zaliczone w trybie art. 577 k.p.k.

W realiach tejże sprawy uruchomienie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego doprowadziło do podważenia na niekorzyść skazanego G. G. stanu prawnego ukształtowanego rozstrzygnięciami sądów (niepodlegającymi już zaskarżeniu w żadnym trybie) i zastosowaniem instytucji prawa materialnego, której uchylenia nie przewiduje żaden z istniejących przepisów. A mianowicie Sąd Okręgowy połączył skazanemu w pkt. I zaskarżonego wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: XI K 714/07 Sądu Rejonowego w Gdańsku

oraz XI K 467/07 i II K 884/07 - obie Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku i zaliczył na poczet wymierzonej kary łącznej w rozmiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności jedynie okresy zatrzymania - w sprawie XI K 467/07: od 2 do 3 marca 2007r. oraz w dniu 13 grudnia 2007r.; w sprawie II K 884/07: od 21 do 23 kwietnia 2007r. Tymczasem skazany G. G., postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie VI Kow 4878/09/wz, otrzymał w sprawach: XI K 467/07 i II K 884/07 warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, gdzie koniec okresu próby wyznaczono na dzień 4 lutego 2010r. Otrzymane przez skazanego warunkowe przedterminowe zwolnienie nie zostało odwołane w okresie wskazanym w art. 82 k.k. (tj. w okresie 6 miesięcy). A zatem obowiązkiem Sądu Okręgowego było zaliczenie skazanemu w całości - na podstawie art. 577 k.p.k. - także kar pozbawienia wolności uznanych za odbyte w rozumieniu art. 82 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w pkt I zaskarżonego wyroku obejmującym skazania na kary, z których wykonania G. G. został warunkowo przedterminowo zwolniony.

Nawet w sytuacji, gdy instytucja łączenia kar nie musi być korzystniejsza dla skazanego, to w realiach tejże sprawy, nie sposób zaprzeczyć, że tak radykalna zmiana na niekorzyść G. G., jaką było pominięcie okresu warunkowego przedterminowego zwolnienia przy zaliczeniu kar odbytych na poczet kary łącznej w postępowaniu, wywołało skutek przeciwny co do kierunku wynikającego z wniosku samego zainteresowanego. Chodzi o to, aby bez żadnej podstawy prawnej nie został wyeliminowany z obrotu prawnego rezultat, jaki wyraźny przepis prawa wiąże z określonym zachowaniem się skazanego. Na gruncie całej regulacji dotyczącej łączenia kar ustawa nie wprowadziła rozróżnienia na karę efektywnie wykonaną i karę odbytą w inny sposób.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił jego pkt. II i na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej G. G. kary łącznej pozbawienia wolności w pkt. I zaliczył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: XI K 467/07 w wysokości 8 miesięcy i II K 884/07 w wysokości 7 miesięcy, jako odbyte w całości w trybie art. 82 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa uznając, że ich uiszczenie przekracza możliwości płatnicze skazanego oraz rozstrzygnął o wynagrodzeniu za obronę z urzędu na podstawie § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.